

מקור המאמר בזוהר פרשת תרומה דף קג ע"ב – קנא ע"א
מנוחת הרשעים בגיהנם בשבת

בְּשַׁבָּתִי וּבְיִרְחִי וּבְזָמֵן וּבְחָגִים, בְּהַהוּא אֶתֶּר נֹרָא אֲשֶׁתְכֶה, וְלֹא אֲתָה֙נוּ, אֲבָל לֹא נִפְקַד מִתְפָּנוֹ, כִּשְׁאָר חַיְבֵין דָאִית לְהוּ נִיְחָא. כֹּל אַיִלָּן דְמַחְלָלִי שְׁבָתוֹת זָמֵן, וְלֹא חַיְישִׁי לִיכְרָא דְמַאֲרִיהּוֹן כָּלֶל, בְּגַין לִמְטָר לֹזֶן, אֶלָּא מְחַלְלִי בְּפִרְחָסִיא, כִּמָה דְאַיִלָּן לֹא נִטְרִי שְׁבָתִי זָמֵן בְּהָאי עַלְמָא, הַכִּי נִמֵּי לֹא נִטְרִין לֵיהֶן בְּהַהוּא עַלְמָא, וְלִית לֹזֶן נִיְחָא.

אמֶר רַבִי יוֹסֵי, לֹא תִמְאָה הַכִּי, אֶלָּא נִטְרִי שְׁבָתִי זָמֵן תִּפְנֵן בְּגִיהָנָם בָּעֵל בְּרִיחִיהוּ. אֶמֶר רַבִי יְהוּדָה, אַלְיוֹן אַיִלָּן עוֹבֵדִי כּוֹכְבִים וּמְזֻלּות, דְלֹא אֲתָפְקַדוּ, דְלֹא נִטְרִי שְׁבָתִי בְּהָאי עַלְמָא, נִטְרִי לֵיהֶן תִּפְנֵן בָּעֵל בְּרִיחִיהוּ.

**בְּכָל מַעַלִי שְׁבָתָא כְּדַי יוֹמָא אֲתָקְדֵשׁ, כְּרוֹזִין (ד'
קנ"א נ"א) אַזְלִין בְּכָל אַיִלָּן מַדּוֹרִין דְגִיהָנָם:
סְלִיקוּ דִינָא דְחַיְבִיא, דְהָא מַלְכָא קְדִישָׁא
אֲתִיא, וַיּוֹמָא אֲתָקְדֵשׁ, וְאֵיהֶן אֲגִין עַל כָּלָא.
אֲוֹתָם מַדּוֹרִי הָגִיהָנָם: הַסְתַּלְקוּ דִינָי הַרְשָׁעִים, שְׁהָרִי הַמֶּלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ בָּא, וְהַיּוֹם מַתְקָדֵשׁ, וְהַיּוֹם מַתְקָדֵשׁ, וְיִשְׁלַח לִרְשָׁעִים**

**בְּשַׁבָּתוֹת וּבְחֲדָשִׁים
וּבְזָמֵנים וּבְחָגִים, בָּאוֹתוֹ
מֶקְומָה הָאֲשֶׁר שׁוֹכֵנָה וְלֹא
נִזְוְנִים, אֲבָל לֹא יוֹצְאִים
מִשְׁם כִּשְׁאָר הַרְשָׁעִים שִׁישָׁ
לָהֶם מִנְחָה. כֹּל אָוֹתָם
שְׁמַחְלָלִים שְׁבָתוֹת זָמֵנים
וְלֹא חֹשְׁשִׁים לְכֹבֵד רַבּוֹנָם
כָּל כְּדֵי לִשְׁמַר אָוֹתָם, אֶלָּא
מְחַלְלִים בְּפִרְחָסִיא - כְּמוֹ
שָׁהָם לֹא שְׁמַרְוּ שְׁבָתוֹת
זָמֵנים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּךָ גַם
לֹא שׁוֹמְרִים אָוֹתָוּ בְּעוֹלָם
הַבָּא, וְאֵין לָהֶם מִנְוחָה.**

**אֶמֶר רַבִי יוֹסֵי, אֶל תֹּאמֶר
כְּךָ, אֶלָּא הֵם שׁוֹמְרִים
שְׁבָתוֹת זָמֵנים שֶׁם בְּגִיהָנָם
בָּעֵל בְּרִיחָם. אֶמֶר רַבִי
יְהוּדָה, אַלְהָ אָוֹתָם עוֹבֵדִי
כּוֹכְבִים וּמְזֻלּות שֶׁלֹּא הָצְטוּ,
שֶׁלֹּא שְׁמַרְוּ שְׁבָתִי בְּעוֹלָם
הַזֶּה, שׁוֹמְרִים אָוֹתָה שֶׁם
בָּעֵל בְּרִיחָם.**

**בְּכָל עַרְבָּה שְׁבָת כְּשֶׁמֶת קְדֵשׁ
הַיּוֹם, הַכְּרוֹזִים הַוְלָכִים בְּכָל
הַקָּדוֹשׁ בָּא, וְהַיּוֹם מַתְקָדֵשׁ, וְיִשְׁלַח לִרְשָׁעִים**

מנוחה. וכך אוטם מחללי שבתות ומוסדים בפרהסיא, דין מסתלקים מעלייהם) (ואפלו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמר שבתות ומוסדים, שם שומרים בעל קרכם) אבל אש הגיהנים לא שוכנת מעל אלה שלא שמרי שבת לעולמים, וכל רשות הגיהנים שואלים עליהם: מה שונים אלה שאין להם מנוחה מכל הרשעים של כאן?! ואוותם בעלי הדין משיבים להם: אלה הם הרשעים שכפרו בקדוש ברוך הוא ועbero על

כל התורה. משום שלא שמרו שבת שם, לנו אין להם מנוחה לעולמים.

ומיד דין אסתלקו, וחביביא אית לו ניחא. וכל אינון מחללי שבתות זומני בפרהסיא דין סלקין מניהו (נ"א ואפיו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למידר שבתי זומני תמן נתין בעל קרכם) אבל נורא גיהנם לא אשתקה, מעליו דלא נטרי שבת לעולמים. וכל חביבי גיהנם שאלי עלייהו, מי שנא אליו דלית לו ניחא, מבל חביבין דהכא. אינון מאירחון דין תיבין לון, אליו אינון חביבין דכפרו ביה בקידוש בריך היא, ועbero על אוריות כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן, בגין לכך היה ניחין לעולמים.

ספר אור הזר (עמוד 281)

ב) ספר הזר הוּא המפתח והוא הספר

ותכלית הדברים, בשדרבק נפש בספריו יראים, שתראה בכלל עת חיבור לבורא כל עולם, ובפרט בספר הזר עיקרא דכוֹלָא, והוא יהב לבך בשלהובא דאשא, ספר הזר הוּא המפתח והוא הספר. (ספר שור מרע ועשה טוב)

כא) יפה לתקן נפש רוח נשמה

זה מרגלא בפימה דרבינו מידייטשוב לומר תמיד לאנשי שלומנו ותלמידיו ולכל בא ביתו, כי רק הלמוד הקדוש זה הוא שדרבה תורה שהוא מן ומחסה נגד המקטרנים ונגד היצר הרע, שיוכו לתקן את נפש רוח נשמה שלהם, נקי ובר מבט סיג ופוגם, לטהר ולקיים בקדשה עליונה. פעם שאלו רבינו לאחד התלמידים החשובים, מדוע לא לומד בזוהר הקדוש והתקינות ובכתבי הארץ וברונו לברכה, וענה בsharp; לב: רבוי, מה נעשה כי לomid הקדוש היה אrics קדשה יתרה וטהר נברא, ואני אין בי זאת, ואיך אוכל לגשת לקידש קדושים למד. ואמר לו רבינו: אם אין עוד קדוש וטהר, צא ולמדomid הקדוש הזה ותפרק בו וכוה ראה וקרש, ואו פרתקדש ותתטהר, כי אי אפשר בדור הזה להשיג דבר מה בלעדיה.

כב) על ידי הזר ובכתבי הארץ וברונו לברכה נעשה האדם בבריה חדרשה

למון משפה ולחוזן לא יטעם לעולם או רתורה ולא יתתקדש לו שום או, וכל החדשונים שסביר במחדרש בסברות זוות וגרסאות בהבל הכלים הם הפך הלה אמתית וטהר את הטעמא וכו', וזהר שהוא מאיר העינים מותק לנפש ישראל המשכלה, שיתחרדש לו בכל עת רגע או רישך ממש עד שעשה בריה חדרשה על ידי הזר ובכתבי הארץ וברונו לברכה.

כג) על ידי למד בתיקונים הבין שנמתקו כל הדינים

באשר התעורתי בחוצות הלילה וראיתי שאנרת אחת מונחת לפני, אשר בעוד חבלו שנה על עני לא יכולתי לקרואתו, עד אשר למדתי תורה בספר תוקני הזר הקדוש, והוא עד מחצית שעה שתים, והוא נזכרתי לקרואת האנרת של מעלה כבוד תורה, והבנתי על ידו מאמר הזר הנזכר שנמתקו כל דין וכו'.